



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **Bc. V. S.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Lerchem
sídlem Bedřicha Smetany 167/2, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2022, č. j. PK-KPP/4182/21,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2022, č. j. PK-KPP/4182/21, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč, ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Jana Lercha.

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2022, č. j. PK-KPP/4182/21 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru památkové péče (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 4. 11. 2021, č. j. MMP/304527/21 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Tímto prvoinstančním rozhodnutím bylo shledáno nepřipustným umístění 14 kusů fotovoltaických panelů LONGI 450Wp na jihovýchodní střeše rodinného domu čp. Xa (R. Xa) na pozemku parc. č. Xb v k. ú. X.

II.

Žaloba

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Podstatou právního posouzení je otázka, zda by instalace fotovoltaických panelů na střechu domu ve vlastnictví žalobce znamenala tak závažný zásah do stávajícího výhledu z Rolnického náměstí a z ulice a Hraně, že je nutné omezit právo žalobce svobodně užívat svůj majetek a zabránit žalobci v nahrazení fosilních zdrojů energie obnovitelnými zdroji.
3. Žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně i v odvolacím řízení argumentoval zejména veřejným zájmem na ochraně klimatu, ovzduší a životního prostředí obecně. V době, kdy správní orgány o žádosti žalobce rozhodovaly, proběhla klimatická konference OSN o změně klimatu v Glasgow. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že závěry této konference byly známy až po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nicméně zcela pominul otázku, proč k těmto závěrům nepřihlédl sám, když v době rozhodování žalovaného již závěry nepochybně známy byly. Žalobce však má za to, že tento argument žalovaného má pouze ospravedlnit postup správních orgánů obou stupňů ignorující aktuální potřeby ochrany životního prostředí, respektive přesněji podmínky pro zachování lidské civilizace. Žalovaný má za to, že správní orgány obou stupňů nežijí ve vzduchoprázdnu, takže musejí mít k dispozici informace nejen o závěrech klimatické konference OSN, ale také o závazcích České republiky v rámci Evropské unie spočívající v nahrazování fosilních zdrojů obnovitelnými zdroji energie.
4. Přes tuto nepochybně všeobecnou veřejnou povědomost žalovaný v podstatě zpochybňuje veřejný zájem na instalaci obnovitelných zdrojů energie. Uvádí, že realizaci fotovoltaické elektrárny by došlo k uspokojení soukromého zájmu žalobce a také k využití obnovitelných zdrojů energie, což však podle názoru žalovaného automaticky neznamená, že instalace fotovoltaických panelů představuje veřejný zájem. Žalovaný dále uvádí, že instalace fotovoltaické elektrárny je z hlediska využití obnovitelných zdrojů energie „pouze“ v obecném zájmu společnosti, nikoli ve veřejném zájmu. Podle argumentace žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí není soukromá fotovoltaická elektrárna statkem přinášejícím obecné dobro a nelze ji označit za jednoznačný veřejný zájem. Veřejný zájem na instalaci fotovoltaických panelů přitom nepřímou potvrzuje i stát poskytnutím dotací, aby měl každý možnost přispět k ochraně ovzduší třeba skromným dílem.
5. Žalovaný zřejmě přehlédl, že pokud bude žalobce získávat energii z obnovitelných zdrojů, nebude nutné, aby byla tato energie vyráběna z fosilních zdrojů, tedy nebude nutné, aby se (například) v tepelné elektrárně spalovalo uhlí za účelem zásobení žalobce elektrickou energií. Instalace fotovoltaické elektrárny žalobcem tedy bude mít přímý vliv na to, že v místě výroby elektrické energie bude v menší míře znečištěno ovzduší, a tento přínos lze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

bezpochyby označit za obecné dobro (pokud už žalovaný tento pojem do řízení vnesl). Žalobce samozřejmě není tak naivní, aby se domníval, že jeho plánovaných 14 fotovoltaických panelů může znamenat rozhodující zlom v energetické politice státu, nebo že může zastavit znečišťování ovzduší vznikající spalováním fosilních zdrojů energie. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného nicméně nevyplývá, jak rozsáhlý by musel být obnovitelný zdroj energie, aby žalovaný usoudil, že přináší obecné dobro a jeho instalace je ve veřejném zájmu. Z tohoto hlediska je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Žalobce je toho názoru, že každý krok směřující k nahrazení fosilních zdrojů energie zdroji obnovitelnými znamená přínos pro ochranu ovzduší, a z toho důvodu je ve veřejném zájmu. Sám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí připouští, že se v dotčeném území již nacházejí rušivé prvky, mimo jiné fotovoltaické panely. Podle názoru žalobce tedy instalací dalších fotovoltaických panelů není možné poškodit zájem památkové ochrany v situaci, kdy tento zájem fakticky již poškozen je. Žalovaný uvádí, že tyto zásahy byly provedeny protiprávně v rozporu s památkovým zákonem, případně pochází z období před rokem 1995. Podle názoru žalobce lze vyloučit, že by fotovoltaické panely pocházely z období před rokem 1995. Žalovaný tak v podstatě připouští, že vlastník nemovitosti, který panely namontoval v rozporu se zákonem, je může bez problémů užívat (alespoň z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný měl v úmyslu proti jejich užívání nějak zakročit), ale kdo o povolení k jejich instalaci v souladu se zákonem požádá, tomu nebude povolení uděleno. Žalobce je navíc přesvědčen, že i naši předci by využívali solární panely pro získávání energie, kdyby jim tato technologie byla známa. Pokud by žalovaný důsledně trval na zachování selské vesnické architektury, muselo by se v památkové zóně topit ve všech domech pevnými palivy a ze všech komínů by musel vycházet odpovídající dým. Žalobce tedy rekapituluje, že napadené rozhodnutí žalovaného zpochybňuje veřejný zájem na používání obnovitelných zdrojů energie, je nepřezkoumatelné, a v podstatě nabádá k provádění stavebních zásahů v rozporu s památkovým zákonem.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný uvedl, že k omezení žalobce v nakládání s jeho majetkem došlo v souladu se zákonem, neboť realizací záměru by došlo k porušení veřejného zájmu na ochraně architektonického dědictví. Prvoinstanční orgán správně rozhodl na základě § 14 odst. 3 památkového zákona o nepřípustnosti žalobcem zamýšlené instalace 14 ks fotovoltaických panelů ve vesnické památkové zóně Plzeň 4 - Lobzy.
7. Veřejný zájem, s nímž odvolatel argumentuje, je neurčitý právní pojem a není v českém právním řádu definován. Veřejný zájem neformuluje žalobce ani správní orgán, to je zásadně úkolem moci zákonodárné. Budou-li zákonem absolutně preferovány instalace fotovoltaických panelů před veřejnými zájmy na ochraně např. architektonického dědictví, krajinného rázu a požární bezpečnosti staveb, nezbyde správním orgánům prostor pro ochranu jednotlivých veřejných zájmů a nehledě na okolnosti takové panely povolí. Žádný takový předpis preferující fotovoltaické panely však žalobce neuvádí a argumentuje klimatickou konferencí a závazky České republiky v rámci Evropské unie, aniž by uvedl konkrétní ustanovení právních předpisů či vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejíž ratifikaci dal Parlament ČR souhlas, kterými by bylo možné jeho důvody žaloby právně podpořit. Žalobce se opírá o veřejnou povědomost, nicméně žalovaný postrádá relevantní právní argumentaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

8. Správní orgány musí postupovat v souladu se zásadou legality a veřejným zájmem (§ 2 správního řádu). Ignorance veřejného zájmu na ochraně architektonického dědictví na základě závěrů mezinárodní konference a pouhých obecných úvah či deklarací o záchraně životního prostředí respektive zachování lidské civilizace by byla v přímém rozporu s povinnostmi správního orgánu uloženými právními předpisy a znamenala by až exces při aplikaci správního uvážení.
9. Konstrukce žalobce spočívající v myšlence, že pokud bude žalobce získávat energii z obnovitelných zdrojů, tj. zvláštní soukromé fotovoltaické elektrárny, nebude nutné, aby byla jím odebírána energie vyráběna z fosilních zdrojů, je zavádějící vtom ohledu, že předpokládá kompletní výrobu elektrické energie ve veřejné síti z fosilních zdrojů, což není v souladu s realitou. Jak již žalovaný uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí, fosilní paliva jako je uhlí tvoří pouze zhruba polovinu zdrojů dodávané energie a tento podíl se má dále snižovat. Zároveň žalobce opomíjí nezbytnost zálohování některých obnovitelných zdrojů energie zdrojem stabilním pro stav nedostatku, kdy energii nelze v potřebném množství získat (noc, oblačnost 10/10, bezvětrí). V takovém případě musí elektrárna, ať už je uhelná, plynová či jaderná, vyrábět energii neustále.
10. Žalovaný není povolán k tomu, aby stanovoval meze výkonu obnovitelných zdrojů energie tvořících hranici veřejného zájmu. V případě, že by tak učinil, byl by oprávněně napadán, že překračuje, až zneužívá své pravomoci. Veřejná prospěšnost pro široký okruh členů společnosti a případné naplnění některého z veřejných zájmů musí být posuzovány jednotlivě a nikoliv podle velikosti zastavěné plochy nebo instalovaného výkonu elektrárny. Žalovaný opětovně poukazuje na nežádoucí zaměňování pojmů obecné dobro či zájem a veřejný zájem. Namítaný veřejný zájem na soukromé fotovoltaické elektrárně žalobce nijak nepodporuje konkrétními ustanoveními právních předpisů, které veřejný zájem zpravidla určují. Nestanovení limitů pro uznání veřejného zájmu na fotovoltaické elektrárně tedy nemůže být důvodem pro nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.
11. Žalobce v odvolání ze dne 16. 11. 2021 upozornil na narušení vesnické památkové zóny Lobzy řadou nesourodých prvků, mimo jiné i fotovoltaických elektráren. Žalovaný na toto tvrzení ve spojitosti s vyjádřením žalobce ze dne 11. 10. 2021 reagoval v žalobou napadeném rozhodnutí tak, že se nelze dovolávat zásady legitimního očekávání s odkazem na zásahy, které byly provedeny protiprávně v rozporu s památkovým zákonem nebo pochází z období před prohlášením vesnické památkové zóny Plzeň 4 - Lobzy v roce 1995, což u žalobcem namítaných úprav uvádí prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí. Reakce žalovaného na odvolání nebyla pouze ve vztahu k fotovoltaickým elektrárnám, jak se domnívá žalobce, ale i jiným zásahům v předmětné památkové zóně.
12. Žalovaný nedisponuje pravomocí naříditi odstranění protiprávně instalovaných fotovoltaických panelů. Takovou pravomoc nemá ani prvoinstanční orgán, který však za práce provedené bez závazného stanoviska ukládá pokutu až do výše 2 milionů korun za přestupek dle památkového zákona. Jak žalovaný uvedl již v žalobou napadeném rozhodnutí, setrvalý právní názor příslušného stavebního úřadu ohledně absence příslušnosti k rozhodování o fotovoltaických elektrárnách nezbyvá než respektovat, a tak ani od stavebního úřadu nelze za současné situace očekávat nařízení odstranění fotovoltaické elektrárny. Žalovaný tedy nemůže mít v úmyslu proti užívání nelegálních FV panelů zakročit, protože k tomu nemá zákonné nástroje. Nelegální zásahy ve vesnické památkové zóně má postihovat pokutami prvoinstanční orgán, nemělo by tedy dojít ke

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zcela bezproblémovému užívání protiprávně provedených fotovoltaických elektráren.

13. Spojení zachování vesnické architektury a nezbytnosti topení pevnými palivy ve všech domech v argumentaci žalobce není případné, způsob vytápění předmětem ochrany památkové péče při ochraně architektonického dědictví typicky není. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný nenabádá k provádění stavebních zásahů v rozporu s památkovým zákonem. Konstatování stavu nelze považovat za vybízení k protiprávnímu jednání. Porušení památkového zákona má být sankcionováno pokutami.
14. Žalobcem namítané zpochybňování veřejného zájmu na používání obnovitelných zdrojů energie vychází z rozdílného náhledu žalobce a žalovaného na pojem „veřejný zájem“. Žalobce se ve snaze prosadit svůj záměr snaží bez patřičné opory v právních předpisech svůj soukromý zájem označit za zájem veřejný, což ale podle žalovaného neodpovídá obsahu pojmu veřejný zájem a jeho chápání v českém veřejném právu. Žalobce by si měl být vědom, že veřejný zájem nedefinuje sám žalobce ani žalovaný či prvoinstanční orgán. To je úkolem moci zákonodárné a správní orgány pouze aplikují ustanovení zákonů vyjadřujících obecně jednotlivé veřejné zájmy a veřejný zájem nalézají (viz VEDRAL, Josef. Správní řád. Komentář. 2., aktualizované a rozš. vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 100 - 102).
15. Na základě shora uvedeného žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Replika žalobce

16. Žalovaný ve svém vyjádření, obdobně jako v napadeném rozhodnutí, setrvale zpochybňuje veřejný zájem na instalaci obnovitelných zdrojů energie. Uvádí, že žalobce se bez patřičné opory v právních předpisech snaží svůj soukromý zájem označit za zájem veřejný, což podle žalovaného neodpovídá pojmu veřejný zájem a jeho chápání v českém veřejném právu. Podle tvrzení žalovaného by si žalobce měl být vědom, že definice veřejného zájmu je úkolem moci zákonodárné, správní orgány pouze aplikují ustanovení zákonů vyjadřujících obecně jednotlivé veřejné zájmy a veřejný zájem nalézají.
17. K tomu žalobce uvádí, že již v žalobě uvedl, že veřejný zájem na instalaci fotovoltaických panelů potvrzuje i stát poskytnutím dotací. Žalobce nyní konkretizuje, že se jedná o dotační program Ministerstva životního prostředí „Nová zelená úsporám“ a dále o finanční podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie.
18. Vzhledem k tomu, že žalovaný zřejmě není dostatečným způsobem obeznámen s právním řádem České republiky, žalobce uvádí, že podle § 1 odstavce 2 písm. a) zákona číslo 165/2012 Sb. o podporovaných zdrojích energie, je účelem zákona v zájmu ochrany klimatu a životního prostředí podpořit využití (mimo jiné) obnovitelných zdrojů výroby elektřiny. Podle § 2 odstavce 1 téhož zákona se obnovitelným zdrojem rozumí mimo jiné energie slunečního záření. Je tedy zřejmé, že veřejný zájem na instalaci obnovitelných zdrojů energie je vyjádřen konkrétními ustanoveními právních předpisů. Žalobce tyto právní předpisy v žalobě přímo neuváděl, ale na finanční podporu státu pro obnovitelné zdroje energie poukazoval.
19. Žalovaný dále zpochybnil tvrzení žalobce o tom, že pokud bude žalobce získávat energii z obnovitelných zdrojů, nebude nutné, aby byla tato energie vyráběna z fosilních zdrojů. Žalobce má za to, že bez ohledu na to, jaký podíl energie dodávané do veřejné sítě pochází

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

z fosilních zdrojů, je zřejmé, že čím více elektrické energie se vyrobí z obnovitelných zdrojů, tím méně jí bude nutno vyrobit ze zdrojů fosilních. Úvahy žalovaného zpochybňující tento závěr jsou, přinejmenším pro žalobce, obtížně pochopitelné.

V.

Posouzení věci soudem

20. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
21. Soud o žalobě rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas.

VI.

Rozhodnutí soudu

22. Žaloba je důvodná.
23. Předmětem sporu mezi účastníky je primárně otázka, zda existuje veřejný zájem na instalaci obnovitelných zdrojů energie v podobě fotovoltaických panelů. Zatímco postoj žalovaného k této otázce lze shrnout v tom směru, že z právních předpisů nevyplývá veřejný zájem na stavbě fotovoltaických elektráren a instalace daných panelů je toliko v soukromém zájmu žalobce spočívajícím ve snížení nákladů na energie, žalobce argumentuje pozitivním dopadem zamýšlené elektrárny na stav životního prostředí a s tím souvisejícím snížení závislosti na fosilních palivech, v čemž spatřuje naplnění veřejného zájmu na ochraně klimatu.
24. V první řadě je nezbytné konstatovat, že na shodně vymezenou spornou otázkou jako v nyní projednávané věci již vyplývá odpověď z judikatury Nejvyššího správního soudu. Kasační soud ve svém rozsudku ze dne 13. 1. 2017, č. j. 2 As 207/2016 – 46 totiž výslovně uvedl (viz bod 18, 19), že *„není pojem veřejný zájem nikterak definován zákonem, lze jej vymezit stejně, jak to učinil ve svém rozhodnutí již krajský úřad, který konstatoval odvoditelnost zájmu jako zájmu veřejného, „jestliže je zájem celé společnosti nebo podstatné části společnosti (veřejnosti) a směřuje k všeobecnému blahu a dobru“. Co je takovým veřejným zájmem, lze v praxi vysledovat zejména z politických a zákonodárných aktů legitimních orgánů, z politického diskursu, veřejného diskursu k nejrůznějším odborným otázkám aj. Ochrana životního prostředí je z tohoto pohledu v obecné rovině nepochybně veřejným zájmem. V rámci ochrany životního prostředí je za současného stavu politického a odborného diskursu považováno za žádoucí, jakkoli to může být z řady odborných (zejména ekonomických a ekologických) hledisek považováno za mimořádně sporné, podporovat výrobu elektrické energie z tzv. obnovitelných zdrojů. V současné době tedy existuje rámcová většinová politická shoda vyjádřená nejrůznějšími politickými i legislativními akty na světové, evropské i národní úrovni, že výroba energie z obnovitelných zdrojů směřuje k vyšší míře ochrany životního prostředí, a že je proto v zájmu celé společnosti, aby byly za přiměřených podmínek uskutečňovány záměry tomuto přispívající. Za takový záměr je tedy možné považovat stavbu a provozování předmětných VTE, v nichž se elektrická energie vyrábí tak, že samotný provoz takovéto elektrárny produkuje velmi nízké, fakticky téměř nulové emise tzv. skleníkových plynů, zejména oxidu uhličitého.“* (podrženo zdejší soudem)
25. Zdejší soud na shora citované závěry v plném rozsahu odkazuje a shrnuje, že využívání výroby energie z obnovitelných zdrojů lze za současného stavu odborného poznání

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

označit za zájem veřejný, a to i přes nejruznější negativní důsledky, které stavba fotovoltaické elektrárny s sebou může nést.

26. Jelikož žalovaný zodpověděl spornou otázku nesprávně, bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit. V navazujícím správním řízení bude nezbytné, aby správní orgány podrobně řešily střet dvou právem chráněných zájmů – ochrany životního prostředí a ochrany památkového dědictví, tj. bude třeba s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu poměřovat tyto dvě kolidující hodnoty a nalézt optimální vztah mezi nimi - jinak řečeno, aplikovat princip proporcionality.
27. Nelze tedy bez dalšího například uzavřít, že stavba fotovoltaické elektrárny bude vždy zcela automaticky převažovat nad ochranou památkové zóny a naopak. Pokaždé bude záležet na konkrétní situaci a konkrétním poměru „benefitu“ realizovaného záměru pro jeden veřejný zájem (např. ochranu životního prostředí) proti „újmě“ veřejnému zájmu jinému (ochraně architektonického dědictví).
28. Právě uvedené je možné ilustrovat na hypotetickém příkladu – pokud by žalobcův záměr měl být realizován například v památkové zóně Pražského hradu, kde jsou hustě koncentrovány historické památky nevyčíslitelné hodnoty, lze předpokládat, že jejich ochrana by převážila nad nepatrným přínosem jedné fotovoltaické elektrárny pro zlepšení klimatu.
29. Nic takového ovšem v nyní projednávané věci nenastalo. Ze správního spisu naopak vyšlo najevo, že stav památkové zóny, v níž se má žalobcům záměr nacházet, je z hlediska ochrany architektonického dědictví ne zcela adekvátní. Žalobce již v průběhu správního řízení upozorňoval na zcela nevhodný stav objektů nacházejících se v bezprostřední blízkosti jeho domu, na němž má být elektrárna umístěna. Tato tvrzení mají oporu v obsahu správního spisu – z pořízené fotodokumentace (viz č. 1. 5 správního spisu) je zřejmé, že přímo proti domu žalobce se nachází provozovna zámečnického centra s „moderními“ architektonickými prvky, dále jsou na sousedních pozemcích umístěny velkoplošné reklamní plochy apod. Na tato tvrzení žalobce správní orgány nijak nereagovaly. V navazujícím řízení proto bude nezbytné, aby zhodnotily, zda zájem na ochraně památkové zóny ve shora popsaném stavu vskutku převažuje nad instalací několika kusů fotovoltaických panelů na domu žalobce. Své případné úvahy musejí zdůvodnit o to pečlivěji s ohledem na nespornou skutečnost, že v dané lokalitě již byly fotovoltaické panely (bez příslušného povolení) naistalovány na jiných nemovitostech. Jak uvádí sám žalovaný ve vyjádření k žalobě (viz bod 12 a 13 rozsudku), tyto ve smyslu památkové péče nepovolené elektrárny se již součástí řešené památkové zóny staly, když jejich odstranění není podle mínění správních orgánů možné, proto je nezbytné, aby s nimi bylo operováno při hodnocení dopadů realizace žalobcova záměru. V tomto směru se nejedná o aplikaci principu legitimního očekávání, jak nesprávně zmiňuje žalovaný ve svém vyjádření, ale jde toliko o zohlednění faktického stavu památkové zóny.
30. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadená rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

31. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), tj. převzetí a příprava zastoupení, dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. podání žaloby a repliky. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobci přísluší náhrada ve výši 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Za tři úkony právní služby tak soud žalobci přiznal náhradu ve výši 900 Kč Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je advokátem, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.142 Kč, náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 15.342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 24. listopadu 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.